

A LÉGY

Ízelt lábai karistolták az üveget. A felső sarokból indult és aprólékosan, minden négyzetcentimétert gondosan letapogatva bejárta a területet.

Egy kis rést, csak egy aprócska nyílást akart találni. Egy pici nyílást, ami a szabadsághoz vezet.

Nem kívánt enni, nem kívánt inni, egyetlen cél lebegett a szeme előtt. El kell jutnia oda, ahol várnak rá a többiek. Ahol nem kell egyedül röpködni, ahol megértik a zümmögését.

Művelt légy volt különben, gyakran használt olyan szavakat, mint például konföderáció vagy diszkrimináció, meg ilyenek. Fölöttébb kellemetlen, hogy éppen a légytársadalom eme remek példánya került fogságba.

Meg sem fordult a fejében, hogy föladjá. Mikor a kimerültség első jeleit tapasztalta magán, megpróbált szép dolgokra gondolni. Ott, az üveg túloldalán vár rá a szerelem. Ha megtalálja a rést, ha végre kijut innen... igen, akkor bizonyára megtalálja az igazi társat, és soha, soha nem lesz többé egyedül.

Lement a nap, és a légy egyre kétségbeesettebben kapaszkodott a síkos üvegbe.

Feljött a nap, és a légy még mindig próbált kapaszkodni az illúzióba.

Aztán megtörtént a csoda, mert csodák azért még vannak. Kinyílt az ablak. Kinyílt az ablak s a légy félholtan, de a győztesek mosolyával zuhant be a szobába.

A KÍGYÓ ÉS AZ ÖNBIZALOM

Sokáig lesben állt, és várt. Szemlélte az áldozatot, minden idegszálával csak erre koncentrált. Tudta, hogy ennie kell. Gondolatban már érezte a zsákmány ízét, a vadászat izgalma lassan elborította hosszú, érdesen pikkelyes testét. Leste az egeret. Lassan, óvatosan megindult felé. Ahogy egyre közelebb csúszott a kis rágcsálóhoz, ahogy egyre közelebb és közelebb ért hozzá, valami megmagyarázhatatlan, különös félelem kezdett felette csapkodni. A kígyó megtorpant. Oda nem illő, hozzá nem méltó gondolatok kezdtek el gyötörni, váratlanul előjött klausztofóbiája, amit a pszichológusa szerint még a tojásban kuporgás időszakából hozott magával. Pedig azt hitte, már sikerült feldolgoznia... Nézte az egér fekete gombszemét, mely egyre inkább egy kozmikus méretű fekete lyuknak tűnt, s a belőle áradó különös sugarak több ponton zsibbasztani kezdtek a fejét. Az egér állta a tekintetét. A kígyó tovább csúszott előre, de már csak az őseinek való megfelelés

kényszere hajtotta, csak kötelességből kezdte farkát a rágcsáló köré tekerni.

- Tudtam, hogy egyszer ez lesz! - a megkönnyebbült sziszegés akkor tört fel belőle, mikor az egér végre elnyelte őt.

NYOMOT HAGYNI

- Nem engedem, hogy végképp eltöröljenek, hogy semmibe vegyenek! Újra és újra harcolok, hiszen erre születtem. Tudom, hogy sokan irigyek, mások nem értik meg a művészetemet. Talán ezért van, hogy megpróbálnak félreállítani, mi több, megsemmisíteni. A kortársak? Hah, nevetséges! Különféle aljas módszerekkel lépnek fel ellenem. De nem, én ezt nem engedhetem, és erre biztatok mindenkit, aki hasonló cipőben jár! Hiszen nyomot hagyni, kitörölhetetlen, leradírozhatatlan, kimoshatatlan nyomot hagyni, mindannyiunk egyforma igénye, nem? - kiáltotta elkeseredetten a málnaszörp, és kiborult a fehér terítőre.

VISSZATEKINTÉS

„Hosszú, boldog életem volt, sokan kívánnának maguknak ilyet. A gyermekkori öntudatlanság burkából kikelve mindent elértem, ami elérhető. Láttam a felkelő napot, ahogy egyre biztosabb karokkal öleli magához az Univerzumot. Láttam a festőt is, aki a vízparton állva megkísérelte vászonra kényszeríteni a perceket. Hallottam a madarak énekét, a fák susogását. Miközben a nap egyre erősebben csorgatta ránk a mézet, megismerhettem a mindent elsöprő szerelem bódultságát is. Nem halok hát meg utódok nélkül, itt hagyok magamból néhány szeletet a világnak. Most búcsúznom kell, fogy az erőm. Hallom, ahogy a Tisza hullámai gyásztáncot járva siratnak, mert ők is tudják, hogy a Nap hamarosan leveszi rólunk a kezét, és egyszerre zuhanunk a semmibe. Ne sírjatok! Most kell elmenni, ennél többet egyetlen élet nem bírhat el!”

A tiszavirág utolsó sóhaja sokáig lebegett a víz fölött.

AZ ÍRÓ

Az író napjai egyformán teltek. Reggel, mindig azonos időpontban felkelt, s egy csésze kávé elfogyasztása után munkához látott. Ilyenkor nem szabadott zavarni. A gyerekek lábujjhegyen járkáltak a lakásban, s a feleség nem merte leszedni a megszáradt ruhákat a szárítókötélről. Mert a lépcső nyikorgott!

A gyerekek tudták, hogy apuka alkot, hogy valami nagyszerűre készül. A feleség is tudta. Az író is tudta.

Délben rövid ebédszünetet iktatott be, gondolataiba mélyedve, szórakozottan kevergette a húslevest. Néha felsóhajtott:

- Mindannyian múlandóak vagyunk, mint a zsírcseppek a leves tetején.

Az asszony és a gyerekek egymásra néztek, és elismerő, hitetlenkedő bólogatással adták jelét tiszteletüknek.

Az író ebéd után sem pihent. A vacsoráját a szobájába kérte, és késő éjszakáig dolgozott.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy elég mélyen alszik már, a feleség belopódzott a szobájába, és kiürítette a papírkosarat. Ez volt az egyetlen pillanat, amikor úgy érezte, közel van hozzá a férje, hogy talán sikerül a gondolatai közelébe férkőznie. Szeretettel dajkálta a kosár tartalmát, jól a kebléhez ölelte, nehogy egy is elszállhasson belőle - így cipelte le a lépcsőn. Alig győzte a kukába gyömöszölni a fehér papírlapokat. Egyet-egyét óvatosan széthajtogatott, és elolvasta a rajta szereplő írást: „, a cél ”.

Minden egyes nap, minden egyes összegyűrt papírdarabon ezt találta, de nem érezte magát elég nagynak ahhoz, hogy el merjen gondolkozni ezen.

Aztán, amikor eljött az író utolsó órája, és a család megrendülten állta körül az ágyat, a feleség minden bátorságát összeszedve megkérdezte tőle:

- Elolvashatnánk-e amit eddig írtál, amit hosszú, keserves munkával sikerült létrehoznod?

- Nem írtam semmit. - jelentette ki elhaló hangon az író.

- Neem? De... de hiszen... akkor miért? Édes férjem, akkor miért dolgoztad át az egész életed?

- Hogy-hogy miért? Hiszen író vagyok! - csattant fel a haldokló, és ez olyan állítás volt, mellyel a feleség nem is tudott volna vitatkozni.

A GOMB

- Ebből elég! Torkig vagyok vele! Más sem árad innen, csak az erőszak és a kegyetlenség! Nem hallgatom tovább, én bizony megteszem!

- Ne! Anyuka, ne csináld! Kérlek!

Néhány pillanatig, ahogy a síró gyerekekre nézett, felötlött benne, hogy talán nem kéne, mégsem kéne, mert lehet, hogy nem is helyes, amire készül, hiszen modern világban élünk... és mások is elviselik...

- Nem mered megtenni! - nézett rá a férje olyan tekintettel, ahogyan már évek óta nem nézett, de ő szilárdan állta a tekintetét.

A feszültség egyre nőtt, az elektromos vezetékek szikrázni kezdtek.

- Bármilyen történjék is, én megteszem! Véget vetek ennek! - kiáltotta határozottan, és kikapcsolta a televíziót.

KÖNYVTÁR

Tizenévesek:

- Hová mész?
- Könyvtárba.
- Mit csinálsz ott?
- Csetelek, megnézem a freemail -eimet.
- Kölcsönzöl is?
- Á, nem, azért fizetni kell!
- Fizetni kell a könyvekért?
- Könyvekért? Nem, a DVD-ért. Könyvek nem'tom, hogy vannak-e! Az még nem jutott az eszembe.

AZ ALMA

Csüggedten lógott a fán. A gyenge kis kacs alig-alig tartotta már, tudta, hogy nem sok ideje van hátra. A döntés az övé ugyan, - önként a mélybe veti magát vagy megvárja, amíg érte jönnek - de a végeredmény mindkét esetben azonos: előbb-utóbb úgyis a tepsiben végzi. A kollektív büntudat, mely Éva óta minden almának sajátja, egyre jobban gyötörte. Valószínűleg könnyebb lett volna, ha nem gondolkodik annyit, de apró mag korától megvolt az a rossz szokása, hogy megpróbált a dolgok héja mögé kukucskálni.

Talán, ha megoszthatta volna másokkal...

A többiek ott lógtak körülötte, de nem látták, nem hallották egymást, mert a szél süvítése minden mást elnyomott.

Persze, közelebb is hajolhattak volna egymáshoz...

Az alma egyik oldala harsány pirosan, csábítóan világított, de másik, a sápadtabb fele is zavaróan ott volt, és néha még ő maga sem tudta eldönteni, hogy melyik az igazi arca.

A napfény zsongott körülötte, s ő mohón kortyolni kezdte a sugarakat. Ez egy ideje már működött. Először úgy gondolta, gyáva menekülés ez csupán a valóság elől, de aztán rájött, hogy a valóság tulajdonképpen nem is létezik. Elvakította a fény, fokozatosan esett bele a saját fejébe. Erős, feltörhetetlen kókuszdiónak látta magát, aki a trópusi erdők hatalmas pálmáin uralkodik, vagy csak lebegett az innen-onnan felcsipentett gondolatfoszlányokkal.

Az inda fordult egyet a tengelye körül, mire fájdalmasan fölszisszent, de aztán gyorsan visszasüppedt a saját gondolataiba.

Egy pillanatra föleszmélt, amint a sárba hullott, de azt már nem érezte, hogy a többi rothadt almával együtt a hordóba került.

Csend volt.

Csak a féreg, mely eddig belülről rágta, csak az röhögött egyre hangosabban.

De már ő sem sokáig.

DENEVÉR

Egyik éjjel, dr Kis Elemér felriadt álmából. Kidörgölte a csipát a szeméből, s ekkor megpillantotta a denevért az ablaka előtt. Rögtön tudta, hogy ez égi jel, ettől kezdve minden idejét a nemes célnak kell szentelnie. Éjjel -nappal figyelte a denevérek életének minden apró rezdülését, aztán különös kísérletbe fogott. Egy évre felköltözött házának padlására, lábát beakasztotta a mestergerendába, és ettől kezdve csak legyekkel és éjjeli pillangókkal táplálkozott.

Természetesen rövid időn belül megjelentek a sajtó, a televízió képviselői, próbálták faggatni a kísérletről, ám a tudós senkinek nem válaszolt.

Hamarosan másról sem beszéltek az utcán csak a furcsa emberről, akit denevéremberként ismert mindenki. A televízióban nagytudású emberek nyilatkoztak, miszerint a fejjel lefelé lógás állapotában tartzkodó ember agyába extra mennyiségű oxigén áramlik, ezáltal az idegrendszer felfokozott állapotba kerül, s ez tudvalevő, hogy különleges képességeket csal elő mindazonáltal. Hiszen mindannyian tudjuk, hogy a denevérek és az ultrahang... no ugye?

Aztán más, szintén nagytudású emberek megállapították, hogy a légyfogyasztás, magas fehérje és vitamintartalma miatt az egészséges táplálkozás nélkülözhetetlen alapanyaga, a bevásárlóközpontok pultjain megjelent az előre csomagolt, könnyen elkészíthető fagyasztott légy, hogy a karrierjét építő, önmaga megvalósításán fáradozó, elfoglalt háziasszony is könnyedén készíthessen egészséges vacsorát a családnak.

Eltelt a kijelölt egy év, az egész város, az egész ország, az egész világ lélegzet-visszafojtva várta a nyilatkozatot. A denevérember arcán földöntúli mosoly áradt szét, és kijelentette, hogy megtalálta azt, amit keresett. A feszültség egyre nőtt, az emberek egyre közelebb nyomultak, a denevérember feje egyre vörösebbé vált...

Pech, hogy még azelőtt kapott agyvérzést, hogy bárkinek is elmondta volna, mire jött rá.

A LEVÉL

A levél lógott lefelé az ágról. Ragyogóan sütött a nap, de azért tisztában volt vele, hogy az ősz egyre közelebb óvakodik hozzájuk. A levél még zöld volt ugyan, de a fényhiány miatt a klorofil bomlani kezdett, amely előre vetítette számára az egyre közelebbé váló elmúlás pillanatát.

Ekkor jött el az a nap, amikor elhatározta, hogy nem hagyja magát. Ő lesz az első levél, amely fennmarad a fán, akin nem fog az idő. Tudta, hogy kemény akarattal minden lehetséges, semmi mást nem kell ehhez tenni, csak erősen koncentrálni.

A többiek persze próbálták lebeszélni erről. Voltak, akik kacagtak rajta vagy legyintettek az örült ötleten, mások észérvekkel próbálták meggyőzni.

Hiába volt minden igyekezetük. A Levél bizonyítékokat mutatott azokról, akik csak gondolatban táplálkoztak és életben maradtak. Történeteket mesélt súlyos betegekről, akik csak az akaraterejük segítségét vették igénybe és lám, meggyógyultak. Társai bosszúsan köhintettek, bogarasnak gondolták, talán néhányan irigyelték is, de ő már senkivel nem törődött, csak erősen koncentrált. Pozitív megerősítéseket mondogatott magának, mélyeket lélegzett, megtervezte életének minden egyes percét, és ahogy teltek a napok egyre jobban érezte, hogy sikerülni fog. Átvészeli úgy a telet, hogy nem esik le a fáról. Mert az erős akarat csodákra képes, és csodák igenis vannak!

Aztán, amikor megérkeztek az első igazi őszi viharok, a levél átgondolta eddigi életét.

ISZONYAT

Iszonyodva nézett át az üvegen, ahol azt a rettenetesen csúnya lényt látta. Ott kuksolt, és egyszerűen őket nézte. Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy magához szorítsa a gyermeket, holott tudta, az üvegen keresztül nem tehet kárt bennük. Otromba nagy fej, gülü szemek, plöttyedt, sima bőr.

Persze tisztában volt vele, hogy minden csak nézőpont kérdése, és Isten biztosan tudta, miért is van szüksége ilyen borzalmas teremtményekre a világnak... Hiába igyekezett azonban, nem tudta meggyőzni saját magát.

„Tulajdonképpen, szóra sem érdemes”- gondolta a madárpók, és undorodva fordult el az állatkerti üvegkalitka belseje felé.

SZERELEM

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy daliás királyfi. Beleszeretett a szomszéd király gyönyörű lányába. Nem teketóriázott sokat, hamar feleségül kérte, s csaptak óriási lakodalmat. Teltek, múltak az évek, és a királyfi rájött, hogy hitvese lusta, csak a cicoma, csak az újabbnál újabb ruhák és cipők érdeklik, hogy hisztérikusan sivalkodik, ha a vadászatról később jön haza, ráadásul a fogkrémes tubust is a közepéről kezdi el kinyomni.

Aztán egy reggelen felébredt és rájött, hogy ez így nem jó.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű királylány. Beleszeretett a szomszéd király daliás fiába, s mikor az megkérte a kezét, örömmel mondott igent, s csaptak óriási lakodalmat.

Teltek, múltak az évek, és a királylány rájött, hogy férjeura tisztaságmániás és zsugori, csak a hobbija, a vadászat érdekli, nem jár haza időben, ráadásul furcsa bogarai vannak, mint ugye a fogkrémes tubus...

Aztán egy reggelen felébredt és rájött, hogy ez így nem jó.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy daliás királyfi. Beleszeretett a szegényember legkisebb lányába. Nem teketóriázott sokat, hamar feleségül kérte, s csaptak óriási lakodalmat. Teltek, múltak az évek, és a királyfi rájött, hogy hitvese órákig súrolja a fürdőkádat, mielőtt beleülne, sírva fakad, ha meglátja a sáros vadászcsizmáját, s ráadásul állandóan ugyanabban a kopott otthonkájában jár.

Aztán egy reggelen felébredt és rájött, hogy ez így nem jó.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény leány, akibe beleszeretett a daliás királyfi. Feleségül kérte, ő igent mondott, s csaptak óriási lakodalmat. Teltek, múltak az évek, és az ifjú asszony rájött, hogy az ura semmibe veszi az ő munkáját, nem értékeli az érte hozott áldozatot, csak a pompa, a szórakozás érdekli.

Aztán egy reggelen felébredt és rájött, hogy ez így nem jó.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy daliás királyfi, egy gyönyörű királylány, egy szegény legény és egy szegény leány, akik nem szerettek bele senkibe.

Teltek múltak az évek és egy reggelen, amikor felébredtek megállapították, hogy ez így sem jó.

LEVEGŐ

Hatalmas fejlődésen ment keresztül az emberiség az utóbbi időkben!

Nehéz volt teknőben mosni, ezért feltalálták a mosógépet.

Nehéz volt a kútról hozni a vizet, megjelent a vízvezeték.

Nehéz volt emelgetni a szenes vasalót, de most már árammal működik, gőzöl, a textilöblítő intelligens, és vasalást könnyítő programmal van ellátva.

Mosogatni is nehéz volt, feltalálták a mosogatógépet.

Gyalogolni is nehéz volt, ezért feltalálták a lovat, aztán a lóvasutat, aztán a ló nélküli vasutat.

Később megjelent a takarítógép, a bevásárlógép, a főzőgép.

Könnyű elképzelni, micsoda fantasztikus távlatok nyíltak meg, amikor feltalálták a légzést könnyítő készüléket!

Persze előtte rengeteg számítást végeztek. Mennyi felesleges energiát vesz el az embertől az a fárasztó és bonyolult feladat, hogy az orron keresztül beáramló levegő megtisztuljon és felmelegedjen, aztán a hörgőkön keresztül a tüdőhólyagocskákba kerüljön, itt oxigént vegyen fel és szén-dioxidot adjon le, majd ezt ki is juttassa a szervezetből. És mindezt percenként tizenhatszor! Ez óránként 960, naponta 23040 légvételt jelent, ennyiszor dolgozik feleslegesen az ember. No ezt az igen bonyolult és nehéz feladatot sikerült a szerkezettel kiváltani. Először csak a tehetősebb polgárok jutottak hozzá, azután lassan mindenki számára hozzáférhetővé vált.

És eljött az a nap is, amikor már senki nem emlékezett rá, hogyan is kell az orron keresztül levegőt venni.

Ám mindig akadnak olyanok, akik a természetes életmód hívei. Akik valamilyen rejtélyes oknál fogva nem örülnek a haladásnak, akik inkább gyalog mennek föl a lépcsőn, ahelyett, hogy a liftet használnák.

De ez nem baj! Ezeknek a különcöknek orrlégzés-tanfolyamokat indítottak. Nehéz volt elvégezni, sok-sok gyakorlást igényelt, és persze mélyen a pénztárcába kellett nyúlni, mert a tudást nem adják ingyen! Akik elvégezték, mégis azt mondták, megérte! Már persze azok, akik közben nem fulladtak meg.

SORS

Az oroszlán nagyot ordított, amikor beleesett a csapdába. Messzire szállt a hangja, olyan messzire, hogy felébredt rá a kiséger.

- Márpedig én nem segítek rajta, boldoguljon, ahogy tud! - dohogott az egérke, és mélyen a takaró alá bújt. Ám az oroszlán szünni nem akaró üvöltése nem hagyta nyugodni. Fejére szorította a párnát, vattát dugott a füleibe, de így is tudta, hogy hallja az ordítást. Bosszúsan kiugrott az ágyból, és csakazértis elindult a másik irányba. Egyre messzebről hallotta a bömbölést, ez földöntúli örömmel töltötte el. Érzett azért egy kis lelkiismeretfurdalást, de a boldogság, melyet kiharcolt magának, sokkal nagyobb volt ennél.

Aztán valami megváltozott. De, hogy melyik is volt előbb? Az, hogy kételkedni kezdett, vajon helyesen cselekszik-e? Vagy az, hogy újra hallani kezdte az oroszlán üvöltését?

Amikor meglátta a körforgalmat jelölő táblát csak sóhajtott, és megadóan rágni kezdte az oroszlán köteleit.

A FÜLBEVALÓ

Jajistenem, hol lehet? Vajon hol veszíthettem el? Legdrágább kincsem, drágaságom, merre vagy? Bárcsak tudnál kiáltani a te kis gazdasszonyodnak! Itt vagyok! Itt vagyok! Mondd, miért nem veszel már észre, te idióta? Nem látom sehol, pedig úgy csillog, hogy észre kellene vennem. Lehet, hogy nem is itt hagytam el... Majd kinézed a szemed, mégsem látsz vele. Hiába nézem, hiába nézem! Na ugye! Persze ilyen tömegben úgysem lehet megtalálni! Pedig milyen szép volt! Soha többé nem találok hozzá foghatót! Mi lesz velem nélküle? És ehhez az kellett, hogy elveszíts, látod!

MEGÚJULÁS

Kedvtelve nézegette magát. Igen, határozottan karcsúbbnak tűnt, mint néhány nappal ezelőtt. Persze tisztában volt vele, hogy mint minden, ez is csak átmeneti állapot, és hamarosan gömbölyödni kezd megint. Hiába, a legújabb, legdivatosabb fogyókúrák ellenére fokozatosan visszaszed minden leadott kilót. Bizony, az élet már csak ilyen, semmi másból nem áll, csak ciklusokból. Kövér ciklus, sovány ciklus, menstruációs ciklus... Még a tenger is csak fogy meg hízik ahelyett, hogy megtalálná végre az áhított egyensúlyt. Egyensúly? Érdekes, ezzel az emberek is folyton küszködnek. Mármint azzal, hogy megtalálják. Ha kövérek, akkor soványak szeretnének lenni, ha soványak, akkor kövérek. Ha kicsik, akkor nagyok akarnak lenni, ha megnőnek, akkor meg visszavágnak a gyerekkorukba. Mikor boldogtalanok, akkor boldogságra vágnak, ha meg boldogok... lehetnének, akkor folyton azon aggódnak, hogy elveszíthetik azt. Hiába figyeli őket állandóan, hiába próbál kiigazodni rajtuk, az embereket nem lehet megérteni.

A megújuló Hold lehunyta a szemét, és belebukfencezett a patak vizébe.

RÓZSASZÍN FLAMINGÓ

A rózsaszín flamingó úgy csinált, mint egy kedves játékmaci, aki puhán simul az ember ölébe, akármilyen szorosan öleli, nem sír, nem kezd el kiabálni, nem küldi el rendet rakni, nem eteti meg spenóttal, és mindig megértően néz a gazdájára.

Aztán rikkantott egy nagyot, és megette a kisgyereket.

Ezután továbbállt, és úgy csinált, mint egy sörösdoboz. Egy barátságos, jóságos sörösdoboz, amely pontosan illik az ember kezébe, és magában hordozza azt a kellemes zsibbadást, mely egy nehéz nap után megilleti a hajszában megfáradtat.

Aztán rikkantott egy nagyot, és megette a férfit is.

Ezután megint továbbállt, és úgy csinált, mint egy intelligens szempilláspirál. Dúsító, göndörítő, hosszabbító, szemszínhez alkalmazkodó szempilláspirál, amely azt ígéri, azt suttozja szerelmesen, hogy egy modern Éva soha nem vénülhet meg.

Aztán rikkantott egy nagyot, és az asszonyt is megette.

Még aznap úgy csinált, mint a fonál, és megette a nagymamát, aztán hintaszék lett és megette a nagyapát, és ez még mindig nem volt elég...

úgy csinált, mint a mézeskalács házikó, és megette a boszorkányt is!

Na ekkor a rózsaszín flamingó rózsaszín flamingó lett, elégedetten vigyorgott, kidugta a fejét a tévé tetején, és körülnéz...